

Schechina Consciousness II

Aug 2018 ELUL

SCHECHINAH¹

Anselm Kiefer - Schechina 1999

¹ Schechina, sometimes described as a manifestation of God's glory on earth, is also referred in the Jewish culture as a representation of the feminine virtues of the Divine. In this majestic work by Anselm Kiefer, Schechina is represented as a headless bride whose head was replaced by a wire cage from where the Tree of Life emerges, with reference to the ten Sephirot in Kabbalah, and making the connection between the Celestial and Earth Kingdom. The dried sunflowers, a recurring element in Kiefer's work, may be interpreted as a metaphor of the duality between life and dead.

*When Malchut is without Her unification
From this comes all suffering and evil desires to mankind*

כשמלכות כביכול בלא יחוד מזה נמשך כל הרעות וכל הרהורים רעים לאדם

In my last essays (2009)² I attempted to articulate an approach based on the Hassidic reworking of the notion of the *Schechina* as the incarnated divine within each of us. In the Myth of the *Ayalta* (2014)³ The *Ayalta* represents the Schechina, who provides nourishment for the world and its creatures through Her travails. She seems trapped down here in the world of reality and through Her suffering the Divine is aroused to take mercy on the world and provide water and sustenance through her agency exclusively. The story of the Heart and the Spring⁴ allow Rebbe Nachman to similarly express the suffering of the Schechina, trapped as She, is in this world, and similarly but in a different way, depend of the “Man of True Kindness” to maintain her relationship with the source by being fed the wisdom and acts of charity by the Beggar who Stammers.

Since then, through further works of Rebbe Nachman, I was opened to a darker side of this divine hypostasis, alternatively known as *Malchut*, the lowest sefirah of the divine 10 holographic nodal points of the divine persona. I have since then, tried to demonstrate that the feminine Divine (Schechinah) was an essential and forgotten aspect of or worship.

In this essay I wanted to further the myth by articulating the evolution between Reb Nachman’s notion of *Schechina* and the *Degel Machaneh Efraim*, his uncle (and grandson of the Baal Shem Tov).

² <http://www.jungar.com/theological-essays/2011/3/24/schechina-consciousness.html>

³

<https://static1.squarespace.com/static/5047de16e4b026a4c324cd811573fb7aa9f7266bf7c16d8b91463793580960/The+Schechina+consciousness+and+Rebi+Nachman+/r/126780779981/lost+princess.pdf>

⁴

<https://static1.squarespace.com/static/5047de16e4b026a4c324cd8115898ba336b815bc5ff6737b1486404151258/The+Paradoxical+Meshalim+of+Scler+Balur+never+hit+me+until+this+year+when+studying+the+Zohar+which+had.pdf>

and see also http://www.jungar.com/podcast/2015_10_22_the_lost-princess-01

In Likutei Mehoran I, (Torah 260) at times the Schechina requires a "pogrom for its unification with the divine". This claim at once shocked me as to the horror of the mere notion that the Lurianic intradivine fracture might be healed (the *yichud*) at the expense of human massacres and martyrology, yet on the other hand, this deeply mythic view of human suffering might, just might be powerful enough to match the Rabbinic Parables of protest I had worked on for so long, with their embedded and often hidden sense of protest as to the divine indifference or even participation in human tragedy.

השם הוא הנפש, כמו שמבאר בהתורה "היכל הקדוש" (בסימן נט), עין שם
בבחינת (בראשית ב): נפש חיה הוא שמו, עין שם. ויש בבחינה זו מסירת
נפש. כי יש עשרה הרוגי מלכות, שמסרו נפשם על קדוש השם, בשביל
יחוד קדשא בריק הוא ושכינתה, כידוע, שעקר היחוד על ידי מסירת נפש,
נהם ראו באותן הדורות, שאי אפשר לתקן ולעשות יחודים למעלה כי אם
על ידי נשמותיהם, על כן מסרו נפשם על קדוש השם, כי כשהנפשות עולות
למעלה על ידי מסירת נפש, אזי הם חוזרים להשכינה, כי משם יצאו, כי
ישראל הם חלק אלוה ממעל ממש, שהם חלקי השכינה ממש, בבחינת:
העמסים מני בטן (ישעיה מו); וכשהם חוזרים להשכינה, אזי השכינה
מתפארת: הוי במה ברא קאתינא לגבך (זוהר ויקרא דף יג), ואזי מתעורר
השתוקקות עליון, ונעשה יחוד, כידוע, ולפעמים בא לצרף זה הריגה, חס
ושלום, שנהרגין, חס ושלום, כמה וכמה נפשות מישראל, כדי שיהיה יחוד
על ידי נפשותיהם העולות למעלה, כי לפעמים צריך אל היחוד הרבה
נפשות מאד, חס ושלום, על כן בא הריגה, חס ושלום: וכן על ידי אבדת

TORAH I:260 Likutei Mehoran:

"A name (reputation) is the soul of a person. And there is a concept of "mesiras nefesh" (martyrdom) as there occurred in the history of the Ten Martyrs who gave themselves up for martyrdom "al Kidush Hashem" for the sake of the unification of Hakadosh Baruch Hu and the Schechina as is known. (And according to the Ari the main function of "mesiras nefesh").

And they realized in those generations that any other kind of supernal unifications (Yichudim) was impossible without (the martyrdom of) their souls, so they martyred their souls "al Kidush Hashem". For when souls are martyred and return heavenward "al Kidush Hashem" they return to the Schechina, since they originated there, for Israel is a portion of the divine literally, i.e. a part of the Schechina, literally. And when they do return to the Schechina, then the Schechina is beautified (mitpaeres). This in turn evokes desire in the supernal world and causes a Yichud, as is known".

I feel the revolution of the Baal Shem Tov and his retooling of orthodox Rabbinic Halachic Judaism centered around this radical concept of Shechina consciousness but it has since been drowned out as the Hassidic revolution became integrated into classical orthodoxy.

I will below reflect on these thoughts by a recent dialogue with the person who introduced me to classical non-Habad Hassidut 15 years ago, Reb Hershey, using the Degel Machaneh Efraim.

From Reb Hershey;

The Baal Shem Tov said: When Malkhut is without zivug then, chas v'chalila, things are very bad... But when Malkhut is connected to her lover, then Kol Tuv comes to the world, and everything changes to blessings, life and peace.

What is it more precisely that changes to blessings, life and peace? Presumably, the curses, death and war which prevail when she is separated from her lover, although he was not so specific. It was simply covered by the rubric; אזי אלו צרות רבות וגו'

Actually, to be more precise, it's not when she is united, but when she is BEING united. It's not וכשמתיחדת המלכות עם דודה

Rather: כשמיוחדים מלכות עם דודה

So the natural state of the world is chaos and chaos is bad. Because chaos is the split of the divine from Him/Herself. Things everywhere in the universe are bad because they are caught up in a state of turmoil which is a consequence of panic - divine panic. The divine is lashing out, breaking, smashing and destroying things because that is the nature of chaos - unthinking destruction and unmitigated disaster. It's not like God is bad therefore things are bad. The mountain is not bad when the avalanche buries the party of skiers. The sea is not bad when it drowns the sailors. And the weather is not bad when freezing fog chokes the life out of the hikers. It doesn't care. It's terribly detached. The chaos is the same, only more bigger and more so. The split has occurred, now suffer as the spreading pain erupts and engulfs, that's all. If you want to avoid the pain betake yourself to a neighboring universe, this one is in chaos.

SO... you and me have the job of putting everything back together again.

And we are מיוחדים מלכות עם דודה us mortals.

At this point the Degel's thoughts turn to קל וקל ריב קל because Riv and Nega have to become Rebbe and Oneg through the mouth of the Cohen/Levi who does the yichud in his mouth blah blah blah. and I say this with the utmost sincerity and respect, the Degel is fudging the issues with the והמשכיל יבן because this far he's given us nothing. Only descriptions of the tourist location, lots of postcards saying, "wish you were here", but no map on how to get there.

In order to get the Degel you have to know an earlier one; the primal Degel. Here at least he admits that we're coming to the bits which are סוד גדול עמוק עמוק which is a bit of a relief. I thought he'd never get us there. So what is it?

*First he says the same thing or virtually the same thing he says in Shoftim. I got it from the zeide, when malkhut is separated things are bad. Then he adds the crucial phrase, and it's crucial because of how he later uses it, וכשמאמין בזה. **if we can only believe that this is what is really going on, not our own petty evil inclinations...***

You see what our problem is; we don't see our hirhurim as gifts from the divine, we see them as the spontaneous products of a dirty mind; we are not מאמין בזה and that's what interferes with the healing process.

Because it's not only thoughts. Here he sets Yosef Hatzadik up in a situation that is a clear reflection of the Divine Him/Her split. She's seducing him, putting her thoughts and the thoughts of her into Joseph. The actual sin and not just the hirhurim of sin.

The Degel has exploded the Baal Shem Tov's Torah.

If only, says the Degel, IF ONLY I could be Maamin that the reason I am about to do this Aveirah Chamurah is because The Shechina is split from her Lover, gevalt, I could come stumbling upon the most profound world shattering and world healing realisation, that with the sin I am about to do I am going to separate her from him even more and worse and longer and I will be mortally afraid of doing the sin. And in that fear; in that terror of what I am about to do wrong, in that instant of existential panic, I become one with the Divine Panic

ונופל עליו יראה ופחד בזוכרו זה בזה גורם שנעשה יחוד יראה עם נורא

The Yichud, the road map to the yichud is יחוד יראה עם נורא

The identification of the terrified, not with his or her terror in the psychological sense. But the identification of the terrified with the terrifying in the divine sense.

in the moment I am appalled by what I am about to do wrong, if only I believe in that moment that the Terrifier is terrifying me for her purposes, to have me shaking

and panicking with her in union, then we become a union of terrified and Terrifier
יחוד יראה עם גורא

But what do I do? I make it all about me. I see me sinning as a "me" thing only. I selfishly focus it on me the sinner. Even in my sin I miss the opportunity to do a favor for Gd, what a stupid sinner me.

If only I would be available at that last moment before doing the aveira that my terror could be of some use to Her who is panicked and terrified in her blind, lost and mad chaotic eruption, oi I could fix not just me but the whole world oi.

סוד גדול עמוק עמוק על פי מה שקבלתי מן אאז'נע זללה כשמלכות כביכול בלא יחוד מזה נמשך כל הרעות וכל הרהורים רעים לאדם רחמנא ליצלן וכשמאמין בזה

כשמאמין בזה

If you believed in it, then at that last minute something in you would die of it. If you believed in it, if you mamash believed.

The task is to believe like the Heilige Baal Shem Tov that our addictions are the ultimate gift from the Shechina to give me the opportunity to make that yichud of יראה עם גורא It is as if we have finally found the underlying theology of addiction whereby the holy addict is acting out to avoid facing the real pain of the divine within screaming for attention.

Every time to give me the opportunity to do that terrified terrifier id identification to clothe and cloak myself in the panicking divine feminine shechina and feel her terror of sinning and be at oneness with my own tormented pathetic self for one oneness.

It's not the sin which is so such a crying shame, its the selfishness of me sinning to myself. I won't even share my sin with her and let her ride me in terror to the source of terror!

It's not the sin which is my sin, its the selfishness with which I sin.

He was only Nitzal from the Chet with eishes potiphar because he made the connection. Joseph avoided the adulterous sin by in the final moment, realizing this fact. It stopped him in his licentious track.

What is the meaning of 'he saw his father's shape in the window'?

The degel phrases it: לעשות צרכיו נכנס אלא דיוקנו של יעקב ראה שם וניצול הימנה (troping off the Talmud criticizing Joseph for choosing the day he knew Potiphar would be away on a national holiday and he would find her alone for his seduction)

The Gemara explains: What is the situation where Joseph sanctified God's name in private? As it is written: "And it came to pass on a certain day, when he went into the house to do his work" (Genesis 39:11). Rabbi Yoḥanan says: This teaches that both Joseph and Potiphar's wife stayed in the house, as they intended to perform a matter of sin. With regard to the phrase "when he went into the house to do his work," Rav and Shmuel engage in a dispute with regard to its meaning. One says: It means that he went into the house to do his work, literally. And one says: He entered the house in order to fulfill his sexual needs with her.

Sotah 36b

Sotah 36b:11

יוסף מאי היא דכתיב ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו א"ר יוחנן מלמד ששניהם לדבר עבירה נתכוונו ויבא הביתה לעשות מלאכתו רב ושמואל חד אמר לעשות מלאכתו ממש וחד אמר לעשות צרכיו נכנס

He came to enter her but saw there his father's terrifying shape. In the window? what window?

what חלון did his father's face appear in through... there was only this window Joseph was peering into..

in his desire, his sin, his obsession, in his scheme to see her on Egypt's public holiday when he knew her husband would be away...

לעשות צרכיו נכנס

He came to fulfil his desire, but something happened, some mirage in the window, beyond the literal image of the judgmental father....

He saw נורא... he saw a bigger picture of brute fear, a wider landscape of memory and genetic suffering and struggles, the Yisrael/Yaakov schizofrumkeit of idendity.

Joseph saw the terrifier in eishes potiphar's hole opening...

the 872

Yosef Hatzadik in his sinning was generous enough to allow a window for the Terrifier to manifest. Even in his last moments, he was open enough, Joseph had a window, he left an opening for the divine to shine through in its blind panic.

Joseph and Potiphar's Wife, by Guido Reni 1630

ספר דגל מחנה אפרים - פרשת וישב אה וימאן

וימאן ויאמר וגו' הן אדני לא ידע אתי מה בבית וגו'. יש בזה סוד גדול עמוק עמוק על פי מה שקבלתי מן אלו זלללה כשמלכות כביכול בלא יחוד מזה נמשך כל הרעות וכל הרהורים רעים לאדם רחמנא ליצלן וכשמאמין בזה ונופל עליו יראה ופחד בזוכרו זה בזה גורם שנעשה יחוד יראה עם גורא ואז יתפרדו כל פועלי און עד כאן וכבר נזכר זה בספרים הקדושים של הכהן הגדול הרב מפולגנא זלללה עיין שם, וזה יש לפרש פירוש הפסוק ותשא אשת אדוני את עיניה אל יוסף וגו' ובעינא בישא שלה היתה מטלת הרהורים רעים בקרבו על דרך שאמרו חז"ל (סוטה לו:): לעשות צרכיו נכנס אלא דיוקנו של יעקב ראה שם וניצול הימנה עיין שם בגמרא וכשראה והסתכל בזה הבין שזה בא לו מחמת שמלכות היא בפירודא והוא היה בחינת צדיק שעליו מוטל הדבר תמיד ליחד שלא יהיה שום פירוד כלל, וזהו שאמר הכתוב וימאן מאן מספר לא שהוא יחוד הליה ואדני והוא שכתוב על וימאן שלשלת היינו שהיה מיחד ומקשר בחבל נחלת יעקב ואזי יתפרדו כל פועלי און וניצול הימנה, וזהו שמפרש הפסוק ויאמר הן אדני לא ידע אתי מה בבית על דרך הידוע שכל האותיות יש להם שותפות במספרם חוץ מאותיות הן נפרדים ואין להם שותפות במספרם והוא שרימו הן אדני היינו אני מסתכל שזה אירע לי מחמת אדוני היינו מלכות הוא בפירודא כמו הן וזהו לא ידע אתי ידע לשון יחוד וזיווג כמו (בראשית ד', א') והאדם ידע, רצה לומר לא ידע ולא נתיחד אתי היינו על ידי שהיה ראוי שאני איחד בזיווג ויחוד שלא יהיה בפירוד מה בבית היינו שהיה צריך ליחד למה שהוא שם הליה ביה במילואו בבית היינו יראה שהוא מלכות ובשבילי הרעה הזאת וכשהבין זה והשתדל לתקן וליחד מלכות עם דודה שלא יהיה שום פירוד כלל ובוה נתפרדו כל פועלי און והרהורים בישין והתגבר על יצרו והבין

Deut 21:5

And the priests the sons of Levi shall come near--for them the Lord thy God hath chosen to minister unto Him, and to bless in the name of the Lord; and according to their word shall every controversy and every stroke be.

וַיִּגְשׁוּ הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי בִּי בָּמָה בְּחַר יְדֹד אֱלֹהֶיךָ לְשִׁרְתּוֹ וּלְבָרְךָ בְּשֵׁם יְדֹד וְעַל פִּיהֶם יִהְיֶה כָּל רִיב וְכָל נִגַע

ספר דגל מחנה אפרים - פרשת שופטים אה עוד

עוד ירמוז כי ידוע בשם אלו זלללה כשמלכות היא בלא יחוד אזי לזו צרות רבות וגו', וכשמייחדין מלכות עם דודה אזי כל טוב בא לעולם ונהפך הכל לברכה וחיים ושלוש, וידוע שהשכינה נקרא ריב כמבואר בתקונים וכן כמה פעמים דברי ריבות נדרש על השכינה עיין שם וכן (ויקרא ג', ג' לט) נגע צרעת תרגום אונקלוס מכתש סגירא רחמנא ליצלן אזי והובא אל הכהן העובד ה' כי הוא מהפך מנגע לעונג ומריב לרבי היינו חכמה ובינה הנובעים כן קבלתי מפי אלו זלללה זהו רבי, וזהו על פיהם יהיה היינו נעשה הליה

שהוא חסד ויחוד ומתהפך מנגע לענג ומריב לרבי כשנעשה יחוד עם השכינה והכל היא על פיהם
והמשכיל יבין:

So, what happens?

Your RIV becomes your rebbe. Instead of blind panic - undifferentiated chaos - she becomes your rebbe, your gentle teacher...

Instead of NEGA which the targum translates as מכתש סגירא the crushing isolator - she becomes your oneg pleasure partner.

על פיהם יהיה

what's על פיהם ...its the narrative.

Instead of acting out blindly in sin the way we do, instead, instead I have the option to discern the narrative as it's happening, opening a window for the d'mus d'yokno to shine through by talking it out loud as its happening, interrupt the blind panic with the logos off/in that very phallogocentric urge. that's the על פיהם

From Julian:

In Likutei Mehoran II:12, Rebbe Nachman claims that by experiencing the *Ayei haseh la'ola*...one “jumps to Keter” and all is thereby sweetened.

I think when Isaac finally realizes **HE** is the sacrificial lamb, the *Korban* he screams out AYEH....(punning on AYEH MEKOM KEVODO) he is troping of the famous Zohar (Tikkunim 62b:4) that speaks of the Matronisa in the *Musaf Kedusha*.

קמו פֿלֿהוּ מאַרִי מְתִיבְתָא וְאָמְרוּ, רַעֲיָא מְהִימְנָא פְּמָה אַנְתָּ תְּקִיף לְזַרְקָא
אַבְנָא, דְּהָא מָטָא לְאַתֵּר דְּלִית מָאן דְּיַדַּע אַתְרָהּ, וּמְלֶאכֶּן קַדִּישׁן שְׂאֵלִין
בְּגִינְהָא אִיּהּ מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ, דְּלִית מָאן דְּיַדַּע מְקוּמוֹ, כִּד סְלֶקָא לְעֵילָן
בְּאַתֵּר דְּזַרְיַקְתָּ לָהּ, עַד דְּאָמְרִין פֿלֿהוּ (יחזקאל ג יב) בְּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה
מְמִקְוָמוֹ, וְאֵף עַל גַּב דְּאִיְהִי זְעִירָא לְתַתָּא, לְעֵילָא לִית לָהּ סוּף.

So the *AYEH* forces us to expose the *KETER* which is the very secret of the universe...the absolute travesty of HIS WATCHING the NAZI boot kicking us burning us while remaining silent.

In the silence of *KETER* where good and evil dissolve. (You once told me the Sanzer said he visited upstairs and up there "*alles is an eingemacht*")
In this place where paradox of good and evil lie with each other in harmony,
in the tears of *KETER* Isaac looks up and is blinded by what he sees....what does he see?

Does he see the angels crying?

Does he see mirrored upstairs the dark mirror of his own *gevura*, his own rage, his own abuse, his own evil and is so mortified by the truth of his dark side he cannot look? Or does he see the Schechina within him mirrored upstairs and is blinded by the realization that SHE is working through him, within him, and because of him, that his willingness to die allowed for this revelation for the dark secret, that the murderous rage of the divine is as much the cosmic flaw of creation itself, the divine wish to reside down here in this world (the travesty of it!)

Tanya, Part One, The Book of the Average Men 36:1

והנה, מודעת זאת מאמר רז"ל, שתכלית בריאת עולם הזה הוא ש: "נתאוה הקב"ה להיות לו
דירה בתחתונים". והנה, לא שייך לפניו ית' בחינת מעלה ומטה, כי הוא ית' ממלא כל עלמין
בשורה.

a trope of the Alter Rebbe (magnifies into a theology by the last Rebbe) and based on a midrash:

אמר רבי שמואל בר נחמן, בשעה שבא הקדוש ברוך הוא את העולם, נתאנה שיהא לו דירה בתחתונים כמו שיש בעליונים....אמר ליה הקדוש ברוך הוא, כך הייתי מתאנה שיהא לי דירה בתחתונים כמו שיש לי בעליונים, ודבר אחד צויתי אותך ולא שמרת אותו.

Isaac realizes the divine incarnated within him, is mirrored above, and he is the merkava/chariot/suffering servant for this intradivine mythic split that is causing all the pain and suffering in the world via his own Middah of gevurah.

Rebbe Nachman in I:260, he seems to have a very different and possibly darker view that somehow I feel mirrors the devastation of my spiritual landscape.

After your Torah from the DEGEL above it opened me up to the same understanding, however now reflected in Her pain and suffering rather than passion and ecstatic love.

Could it be that we are being invited by Reb Nachman to do the same work that you mentioned in the Degel? Only now with Her rage, demanding we die for her *yichud*? If so he has turned his grandfather's sweet Torah on its head, and in doing so has provided us a trajectory for a theology that allows for divine silence, rage and *Hester Panim*.

השם הוא הנפש, כמו שמבאר בהתורה "היכל הקדש" (בסימן נט), עין שם. בבחינת (בראשית ב): נפש חיה הוא שמו, עין שם. ויש בבחינה זו מסירת נפש. כי יש עשרה הרוגי מלכות, שמסרו נפשם על קדוש השם, בשביל יחוד קדשא בריהו הוא ושכינתה, כידוע, שעקר היחוד על-ידי מסירת נפש, והם ראו באותן הדורות, שאי אפשר לתקן ולעשות יחודים למעלה כי אם על ידי נשמותיהם, על כן מסרו נפשם על קדוש השם, כי כשהנפשות עולות למעלה על-ידי מסירת נפש, אזי הם חוזרים להשכינה, כי משם יצאו, כי ישראל הם חלק אלוה ממעל ממש, שהם חלקי השכינה ממש, בבחינת: העמסים מני בטן (ישעיהו מו); וכשהם חוזרים להשכינה, אזי השכינה מתפארת: חזי במה ברא קאתינא לגבך (זוהר ויקרא דף יג), ואזי מתעורר השתוקקות עליון, ונעשה יחוד, כידוע. ולפעמים בא לצרף זה הריגה, חס ושלום, שנהרגין, חס ושלום, כמה וכמה נפשות מישראל, כדי שיהיה יחוד על-ידי נפשותיהם העולות למעלה, כי לפעמים צריכין אל היחוד הרבה נפשות מאד, חס ושלום, על כן בא הריגה, חס ושלום:

“A name (reputation) is the soul of a person. And there is a concept of “mesiras nefesh” (martyrdom) as there occurred in the history of the Ten Martyrs gave themselves over for martyrdom “al Kidush Hashem” for the sake of the unification of Hakadosh Baruch Hu and the Schechina as is known. (And according to the Ari the main function of “mesiras nefesh”). And they realized in those generations that any other kind of supernal unifications (Yichudim) was impossible without (the martyrdom of) their souls, so they martyred their souls “al Kidush Hashem”. For when souls are martyred and return heavenward “al Kidush Hashem” they return to the Schechina, since they originated there, for Israel is a portion of the divine literally, i.e. a part of the Schechina, literally. And when they do return to the Schechina then the Schechina is beautified (mitpaeres). This in turn evokes desire in the supernal world and causes a Yichud, as is known.

And on occasion this requires a pogrom, God forbid, in which some Jewish souls must be killed, God forbid, in order that the Yichud is accomplished by the souls returning above. And on occasion this Yichud requires many souls, God forbid, so a pogrom arises, God forbid.”

Can we approach Reb Nachman’s Torah with the understanding of the need of Schechina to be reunited with the divine even at times when the usual ritual and theurgic rites of Israel are *insufficient*?

Built then into the very fabric of creation, one might say, the very act of creation, is the need for the divine to self-purge, which replicates itself in a holographic way through the suffering of mankind vicariously.

By suffering on Her behalf, even dying for Her, man restores the inappropriate channels by which She was nourished inappropriately.

I believe that Reb Nachman has taken the Lurianic myth and stretched it to unbearable limits with prophetic insight. In claiming the *Shechinah*’s “divine need for a pogrom” we were now charting new territory whereby the shift of the center of spiritual gravity was now clearly, (like the Piacetzna Rebbe had claimed a battle between Hitler and God, the Jews were mere representations of the Schechina down here on earth, carrying the brunt of Hitler’s fury which was really pointing at

the divine)...suffering for her presence in the manifest hell in order to keep her *yichud* with the divine..

Rebbe Nachman in I:260, he seems to have described a darker view of Schechina that somehow mirrors the devastation of my spiritual landscape.

If Schechina is represented by the sefira of Malchut, how does the individual get thrust from the darkest manifestation of Malchut to the highest sefira of keter? In the following exposition Rebbe Nachman makes the radical claim (based on the letter mysticism of the ARI) that a person may escape the doubts and existential crisis of faith by the cry “where art Thou?”

In the following exposition (Tinyana 12) Rebbe Nachman claims that when a person screams out in pain “**וְשׂוֹאֵל וּמִבְּקֵשׁ אֵיזָה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ**” Where is the place of His glory? he is suddenly thrust into the rectification of his soul. As if the very existential cry and shriek contains within it, within the seeking of the place of the divine, is its own soul fixing.

כְּשֶׁאֲדָם הוֹלֵךְ אַחַר שְׂכָלוֹ וְחֻמָּתוֹ, יוֹכֵל לִפְלֹ בְטְעוּתִים וּמְכַשׁוּלוֹת רַבִּים, וְלָבוֹא לְיַדֵּי רַעוּת גְּדוּלוֹת, חֵס וְשְׁלוֹם. וַיֵּשׁ שְׂקָלְקְלוֹ הַרְבֵּה, כְּגוֹן הַרְשָׁעִים הַגְּדוּלִים מְאֹד הַמְּפָרְסְמִים, שֶׁהִטְעוּ אֶת הָעוֹלָם, וְהַכֵּל הָיָה עַל־יַדֵּי הַחֻמָּתִים וְשְׂכָלָם.

וְעַקֵּר הַיְהִדוּת הוּא רַק לִילֵךְ בְּתַמִּימוּת וּבִפְשִׁיטוּת, בְּלִי שׁוּם חֻמָּוֹת, וְלַהֲסַתְּמֵל בְּכָל דְּבַר שְׁעוֹשָׂה, שְׂיִהְיֶה שֵׁם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְלִבְלִי לְהַשְׁגִּיחַ כָּלֵל עַל כְּבוֹד עֲצָמוֹ. רַק אִם יֵשׁ בְּזֶה כְבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲשֶׂה, וְאִם לֹא – לֹא, וְאִזִּי בּוֹדָאֵי לֹא יִכְשַׁל לְעוֹלָם. וְאִפְלוּ כְּשִׁנוּפֵל, חֵס וְשְׁלוֹם, לְסַפְקוֹת, וַיֵּשׁ שֶׁנִּפְּלִיתוֹ גְּדוּלָה מְאֹד מְאֹד, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, שְׁנוּפֵל לְסַפְקוֹת וְהַרְהוּרִים, וּמְהִרְהֵר אַחַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אַף־עַל־פִּי־כֵן הַנִּפְּלִיָּה וְהִירִידָה הִיא תְּכַלִּית הָעֲלִיָּה.

כִּי דַע, כִּי שְׂרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה הוּא הַכְּבוֹד. כִּי כָל מֶה שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לֹא בְּרָאוּ אֶלָּא לְכְבוֹדוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלְכְבוֹדִי בְּרָאתִיו וְכו' (**יוֹמָא לַח**). וּמֵאַחַר שֶׁהַכֵּל נִבְרָא בְּשִׁבִיל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, נִמְצָא שֶׁכְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא שְׂרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה. וְאַף־עַל־פִּי שֶׁכָּלוּ אַחַד, עַל כָּל זֶה בְּהַבְּרִיאָה יֵשׁ חֻלְקִים, וּבְכָל חֻלְק וְחֻלְק מִהַבְּרִיאָה יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת כְּבוֹד מִיְחָד, שֶׁהוּא שְׂרֵשׁוֹ כַּ"ל. וְזֶה בְּחִינַת (**אֲבוֹת פ"ה**): בְּעֲשֶׂרָה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם. וְהֵלֵא בְּמֵאֶמֶר אֶחָד יָכוֹל לְהַבְּרָאוֹת, אֶלָּא בְּשִׁבִיל שְׂכָר וְעִנְשׁ נִבְרָא בְּעֲשֶׂרָה מְאֻמְרוֹת. וּבְכָל מְאֻמֶּר וּמְאֻמֶּר יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת כְּבוֹד מִיְחָד, שֶׁהוּא שְׂרֵשׁוֹ, כִּי הַכְּבוֹד הוּא שְׂרֵשׁ הַכֵּל כַּ"ל. וְזֶה בְּחִינַת (**תְּהִלִּים כט**): וּבִהִיכְלוֹ כָּלוּ אִמֵּר כְּבוֹד – שֶׁבְכָל מְאֻמֶּר מְלַבֵּשׁ בּוֹ כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִבְרָא הָעוֹלָם, **כִּי מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ (ישעיה ו)**. וְאִפְלוּ בְּעֲבֻרוֹת וּדְבָרִים רַעִים, חֵס וְשְׁלוֹם, שֵׁשׁ אֵין כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּבְחִינַת (**ישעיה מב**): וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן, שֵׁשׁ גְּבוּל לְהַכְּבוֹד

שלא יתפשט לשם, ואף-על-פי שמלא כל הארץ כבודו, עם כל זה יש גבול כשמגיע למקומות הנ"ל, שלא יצא לשם, בבחינת: וכבודי לא אחר לא אתן כנ"ל.

ויש גבול לכל כבוד וכבוד, שמלבש בכל מאמר ומאמר מעשרה מאמרות כנ"ל, שלא יתפשט למקומות החיצונים כנ"ל.

אבל דע, כי אף-על-פי-כן בודאי גם הם מקבלים חיות ממנו יתברך, ואפלו מקומות המטנפים או בתי עבודה-זרה צריכין גם כן לקבל חיות ממנו יתברך.

. **אף דע**, כי הם מקבלים מבחינת מאמר סתום, שהוא בראשית מאמר סתום (ע' הא"ג **שבת ק"ד ד"ה** מם סתומה מאמר סתום), שהוא כולל כל המאמרות, וכלם מקבלים חיות ממנו. **והכבוד** של המאמר סתום הוא סתום ונעלם בתכלית ההסתרה, ומשם הם מקבלין חיות. כי מבחינת **הכבוד** והמאמרות המתגלים אי אפשר להם לקבל חיות משם, בבחינת: וכבודי לא אחר לא אתן כנ"ל, רק מהמאמר סתום, שהוא נסתר בתכלית ההסתרה, משם מקבלין חיות.

ודבר זה אי אפשר להבין, ואסור להרהר בזה כלל.

ועל-כן כשאדם נופל, חס ושלום, לבחינת מקומות אלו, דהינו לבחינת מקומות המטנפים, ונופל לספקות והרהורים ובלבולים גדולים, ואזי מתחיל להסתפל על עצמו, ורואה שרחוק מאד מכבודו יתברך, ושואל ומבקש איה מקום כבודו, מאחר שרואה בעצמו שרחוק מכבודו יתברך, מאחר שגפול למקומות פאלו, רחמנא לצלן.

וזה זה עקר תקונו ועליתו, בבחינת ירידה תכלית העליה, המובא בספרים.

כי "איה" מקום כבודו – זה בחינת הכבוד עליון של המאמר העליון, דהינו המאמר סתום בראשית כנ"ל, שמשם נמשך חיות למקומות האלו. נמצא כשמבקש ומחפש "איה" מקום כבודו, בזה בעצמו הוא חוזר ועולה אל הכבוד העליון, שהוא בחינת "איה", שמגדל הסתרתו והעלמו הוא מחיה מקומות הללו,

ועכשו, על-ידי שהוא נפל לשם, ואזי מבקש "איה" מקום כבודו. ובזה חוזר ומדבק עצמו לשם, ומחיה את נפילתו, **ועולה בתכלית העליה**.

ונה בחינת קרבן עולה, שמכפר על הרהור הלב, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מ"ר ויקרא פ"ז), כמו שכתוב: והעולה על רוחכם – שעולה מכפר הרהור.

כי יש בחינת **(תהלים לח)**: לבי סחרחר, כי יש קלפה, שהיא מעקמת ומסבכת הלב בעקומים וסבובים ובלבולים הרבה, והיא בחינת קלפת נגה. ועל-כן נקרא סחרחר, תרגום של סביב: סחור סחור, בחינת **(יחזקאל א)**: ונגה לו סביב, כי היא בחינת תרגום, כמובא (ע' בליקוטי א' סי' י"ט),

ועל-כן כתיב בלשון תרגום. וכשאדם נופל לשם, שזה בחינת מקומות המטנפים, ואזי מבקש וצויע "איה" מקום כבודו, ונה בעצמו תקונו, כי חוזר ושב אל הכבוד העליון, שהוא בחינת "איה" כנ"ל.

וְזֶה בְּחִיבוֹת עוֹלָה, בְּחִיבַת (בְּרֵאשִׁית כַּב): וְ"אִיה" הִשָּׂה לְעוֹלָה. שְׂבַחֲבִיבַת "אִיה" הִיא בְּחִיבוֹת שֶׁהָ לְעוֹלָה, לְתַקוּן וּלְכַפֵּר הַרְהוּר הַלֵּב, שֶׁבָּא מִמְקוֹמוֹת הַמְטַנְפִים כַּנ"ל. כִּי עַל־יְדֵי בְּחִיבוֹת "אִיה" נִתְתַקַּן וְעוֹלָה מִשֵּׁם כַּנ"ל.

וְזֶה בְּחִיבוֹת מֵה שְׂמוּכָא בְּסוּף תַּקוּנִים (תִּיקוּן תַּנִּינָא דָף א): בְּרֵאשִׁית – בְּרָא תִישׁ; דְּהִינּוּ הִשָּׂה לְעוֹלָה, שְׂבַחֲבִיבַת עַל־יְדֵי בְּחִיבַת "אִיה", שֶׁהוּא בְּחִיבוֹת בְּרֵאשִׁית מֵאֲמָר סְתוּם כַּנ"ל.

וְזֶה בְּחִיבוֹת תְּשׁוּבָה, כִּי זֶה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה, כְּשֶׁאָדָם מְבַקֵּשׁ וּמְחַפֵּשׂ אַחַר כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְרוֹאֵה בְּעַצְמוֹ שֶׁרְחוּק מִכְבוֹדוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּמִתְגַּעְגַּע וְשׂוֹאֵל וּמְצַטְעֵר "אִיה" מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, וְזֶהוּ בְּעַצְמוֹ תְּשׁוּבָתוֹ וְתַקוּנוֹ כַּנ"ל, וְהֵבִין הַיֵּטִב.

וַיֵּשׁ בְּזֶה עוֹד הַרְבֵּה דְבָרִים. כִּי כְּשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ אוֹ כְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכִים בְּרוּחַנִיּוֹת, אֲזִי הַתּוֹרָה הוֹלֶכֶת לְפָנָיו, בְּבְחִיבוֹת (מִשְׁלִי ו): בְּהַתְּהַלֵּךְ תִּנְחָה אֶתָּה,

כִּי יֵשׁ בְּזֶה כַּמָּה בְּחִיבוֹת, כִּי כָל אֶחָד לְפִי תּוֹרָתוֹ. וְלִפְנֵי כָל תּוֹרָה יֵשׁ בְּחִיבוֹת סְפָקוֹת הַנ"ל, כְּגוֹן בְּחִיבוֹת־תּוֹרָה, קָדָם שְׂמַחְדָּשִׁין יֵשׁ כַּמָּה סְפָקוֹת וּבְלִבּוֹלִים קָדָם שְׂמַבְרֵר וּמְלַבֵּן הַדְּבָר כְּרֵאוּי. וְאֵלּוֹ הַסְּפָקוֹת הֵם בְּחִיבַת עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שֶׁהוּא בְּחִיבַת נִגְהָ, וְכְּשֶׁמִּגִּיעַ אֶל הַתּוֹרָה בְּעַצְמָהּ, זֶה בְּחִיבַת עֵץ הַחַיִּים וְכו'.

When a person goes after his own wit and understanding, will fall from great errors and obstacles and come to the attention of great evil, G,d forbid. And there are many that spoil him, like many great villains that mislead the world, and all was according to their understanding and wit.

ב

(שִׁירָה לְעִיל:)

ג

וְזֶהוּ בְּחִיבוֹת: אִם יֹאמֵר לָה אָדָם, הִיכֵן אֲלֵקִיָּה – תֹּאמַר לוֹ: בְּכִרְךָ גְדוֹל שֶׁל רוּמִי (ירושלמי תענית פ"א) – שְׂגָם שֵׁם, שְׂמֵלָאִים גְּלוּלִים וְעַבְדֵּי־הַיְיָ, גַּם שֵׁם מְסַתֵּר הוּא יִתְבַּרֵּךְ כַּנ"ל. וְהַכֵּל – כְּשֶׁנוֹפֵל לְשֵׁם, חַס וְשְׁלוֹם, אֲזִי כְּשֶׁמִּתְחִיל לְבַקֵּשׁ אִיה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, בְּזֶה הוּא מְחִיָּה אֶת עַצְמוֹ מִחַיּוֹת הַקְּדוּשָׁה. כִּי חַיּוֹת הַקְּלֻפּוֹת הוּא רַק מִהֶהֱסַתְרָה, מֵה שְׂנֵסַתֵּר הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ שֵׁם בְּתַכְלִית הַהֶסְתֵּרָה, עַד שֶׁאֵין יוֹדְעִין מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל. אֲבָל תִּכְרַף כְּשֶׁמְבַקֵּשִׁין אִיה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, נִמְצָא שִׁיּוֹדְעִין עַל־כָּל־פְּנֵים שִׁישׁ אֵלּוֹךְ יִתְבַּרֵּךְ, רַק שֶׁהוּא נִסְתֵּר וְנִגְעָלָם, וְעַל־כֵּן מְבַקֵּשִׁין אִיה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ. וּבְזֶה בְּעַצְמוֹ מְחִיָּה עַצְמוֹ בְּמְקוֹם נְפִילְתוֹ, כִּי אִיה הוּא בְּחִיבוֹת מֵאֲמָר סְתוּם, שֶׁהֵם מְקַבְּלִין חַיּוֹת מִשֵּׁם, רַק שֶׁחַיּוֹת הַקְּלֻפּוֹת הוּא מִהֶהֱסַתְרָה, אֲבָל הוּא מְחִיָּה אֶת עַצְמוֹ בְּבְחִיבוֹת חַיּוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמְקוֹם נְפִילְתוֹ, עַל־יְדֵי הַבְּקָשָׁה וְהַחְפוּשׁ שְׂמַחַפֵּשׁ אִיה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ כַּנ"ל. וְאַחַר־כֵּךְ זוֹכֵה לְעֹלֹת מִשֵּׁם לְגַמְרֵי אֶל הַקְּדוּשָׁה בְּעַצְמָהּ, דְּהִינּוּ בְּמְקוֹם הַתְּגַלּוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי עֵקֶר הַקְּדוּשָׁה – שִׁיתְגַּלֶּה כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרֵּךְ. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

ד

זאת התורה, וגם מאמר המתחיל: אלו המתפארים עצמן וכו', וכל מה שנאמר בדרך וכו', כגון הקשו וכו' – הכל אהד, כי כל אלו המאמרים קשורים זה בזה, והם מרמזים ונסתרים בדברי רבותינו זכרונם לברכה (**שבת דף עז**) בתוך האגדה הפליאה מאד, מה ששאל רבי זירא את רב יהודה כד הוי בדיקא דעתא, ואי בעי מנה כל חללי דעלמא וכו', ושאל אותו כמה שאלות, והם פליאות נשגבות מאד, כגון: מאי טעמא תורא אריכא גנובתה וכו', מאי טעמא תרגולא מדלא עינא וכו', וכל השאלות הנאמרות שם כלם הם פליאות גדולות מאד, ושם מרמז ונסתר כל הנ"ל. ומה שמובא לעיל בענין שמחה ובדיקא דעתה שיך גם כן לזה, ומרמז גם כן באגדה הנ"ל, שנאמר שם בעת שהיה בדיקא דעתה. גם מה שמובא במאמר הזה על פסוק: ואיה השה לעלה, מרמז באגדה הנ"ל, שנאמר שם: אי בעי מנה כל חללי דעלמא – זה סוד בחינת חלל הפנוי, שהוא כביכול פנוי מאלקותו יתברך. ובאמת בודאי אי אפשר שלא יהיה שם גם כן השם יתברך, כי אם כן מהיכן יקבל חיות. אך זהו בחינה הנ"ל, שמקבל חיות מבחינת מאמר סתום, בחינת בראשית וכו'. גם מה שמובא לקמן בענין יראה ירא שבת, שיך גם כן לכאן, כי כל יראה יש לה מאמר וכו', ויש מאמר שכולל כלם וכו' כנ"ל. גם מה שמובא לקמן בענין השגחה שיך גם כן לזה, על אגדה הנ"ל: מאי טעמא תרגולא מדלי עינא. ולא זכיננו לשמע באור כל זה):

Is it then possible that in the *blotta*, in the *klippa*, built into the very first word of the Torah, *bereishit...Bara tayish...* is the need for the lamb as substitute for the very *yid* who must die...

Built into the fabric of this world is the very flaw that must be expiated by the lamb or *der yid*, and if we can only embrace this, not by acceptance but by screaming in pain and horror, "*ayei*" then paradoxically we have exposed the emperor and are invited to a place called *keter*, (or *mistarim*)

Where paradox reigns supreme, where judgments are sweetened by the fact of our *mesiras nefesh*.

YOUR response:

"It seems to me, this first Degel is a continuation of the previous week's (Parshas Shoftim) last Degel. **And it's almost as though he were saying the unsayable.**

Human reality is the illusion of Creation. The way Creation is set up is that humanly perceived needs such as our sexual desires, emotional cravings and spiritual longings are not really real.

All desire is divine desire to reconnect and heal the split in the Godhead.

As soon as a person says, "I will not be ruled by my desires," as soon as an individual becomes aware that they are being constrained and manipulated by their desire, that very desire opens like a window onto the real world.

In the real world the Shechina is struggling to be freed from captivity. Your desire is really a desire to free her, redeem her, take her to yourself as a wife.

So the act of refusing to do what the natural or evil-desire dictates opens a window. Suddenly you perceive that the evil-desire is an illusion. What's real is the divine struggle to free herself from captivity.

You see what it is, Julian. In the past we've always understood this paradigm as the Shechina using your yetzer hara as a way of communicating. Like the Titanic sinking - other ships report seeing fireworks, flares, etc and thinking they were Titanic celebratory fireworks, not distress signals and calls for assistance. We tend to ignore the Shechina and follow the yetzer. But what the Degel is suggesting is much more than that.

There is no yetzer. Only Shechina. But she's trapped inside this paradigm called Humanity wherein all her signals to us are misinterpreted. That's where the illusion occurs. Creation is an illusion. We live in the illusion that we have desires good and bad. We don't. We have Shechina and we interpret everything she tells us as desires in our body and mind. We don't see the truth of her. She's trapped with us, inside us, desperately trying to signal us, and we think the light show is for our benefit, entertainment; a good night out - what a display.

The war we think of as a war with the enemy was never a war with the enemy. For as soon as we are determined to make war with the enemy it's in our hands and we see through the window a Shechina in captivity inside us.

It's like he's saying: stop seeing your yetzer as yetzer. It's not yetzer, it's a misreading of your reality, a misinterpretation of signals. Your hearing has gotten wired to your eyesight by mistake. So close your eyes and stop your ears and see into the silence - for there you will know a truth you could not imagine.

What we think of as Creation is smoke and mirrors.

To be human is to feel oneself a distinct individual inhabiting a warm pulsing body etc. but that's not real. What you are is an awareness of need, a feeling of lack, a

sensation of desire which you then interpret narratively like being in the Matrix. You make sense of it all by telling yourself this lifelong story to explain your experiences as they happen to you. You weave a tale and believe your own stories. Because that's what humans do; We're Pan Narrans - the story-telling ape.

And miss the truth.

As soon as you say, "I don't want to be a story-telling ape, I want to be human," then you are going out to war on the enemy. And the guarantee is that God puts the enemy into your hands and there you are, Lo and Behold! the Shechina. Illusion drops away and reality opens up.

We used to talk of this Degel as pushing the notion that our desires are the Shechina calling on us to help her. But here he's gone beyond that. There is no separate us and her. What we think of as Us is the illusion. Because Us is a confused bundle of needs and desires. Here the Degel invites us to try and abandon that paradigm completely. To attempt to look beyond our desires, to allow ourselves to experience the possibility that we ourselves are not real; we're a projection of divine desire manifesting as a bundle, a node, a temporary swift flowing agglomeration of human awareness in the vast field of Divine Potential moving briefly across Time, given an instant in which to realise itself, and to move beyond that seductive selfawareness to the fact of its particular state. We are like seething particles in the vacuum fluctuation of SpaceTime popping in and out of Existence. We are mayflies hovering over the primordial soup of chaos and void, given but a moment to realise the full awfulness of Awe.

ספר דגל מחנה אפרים - פרשת כי תצא ד"ה כי

כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך וגו' וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה ולקחת לך לאשה. יש לפרש בדרך רמז כי תצא למלחמה על אויבך היינו תיכף כשיהיה איתערותא דלתתא ותצא למלחמה נגד היצר הרע אז בודאי ונתנו ה' אלקיך בידך כמאמרם ז"ל (שיר השירים רבה ה', ב') פתחו לי כחודה של מחט ואני אפתח לכם ארובות ארובות, וראית בשביה אשת יפת תואר זהו גם כן הבטחה כשיתן ה' אלקיך בידך את היצר הרע אז וראית איך שהשכינה שהיא אשת יפת תואר היא בשביה כביכול, וחשקת בה לפדותה מן השביה ולקחת לך לאשה והבן:

From Julian

For me the critical change occurs when he says that the *Schechina* IS the beautiful captive, *ה' אלקיך בידך את היצר הרע או וראית איך שהשכינה שהיא אשת יפת תואר* sent by the divine, through the very *יצר הרע* or that the wife of Potiphar IS the very *hirhur* that is being sent to be by HER.

For someone who has lived with the *יצר הרע* form an early age, this radical Torah completely changes the spiritual landscape of my *ruchnius*.

Now my concern is empathy for the *שכינה* her plight, her pain, her suffering and how I can feel this *over my own desires and needs...*

It could be that my whole observance of Torah and Mitzvot must be retooled to function as a method to escape my own selfish needs and only see HER needs.

Is it possible that Rebbe nachman is claiming that SHE is crying out “ayeh” from within me? That HER yichud is completed by HER crying out “where art Thou?” to the divine and that awakens the divine who hears HER cry, like the AYALTA?

Julian

Aug 26th 2018